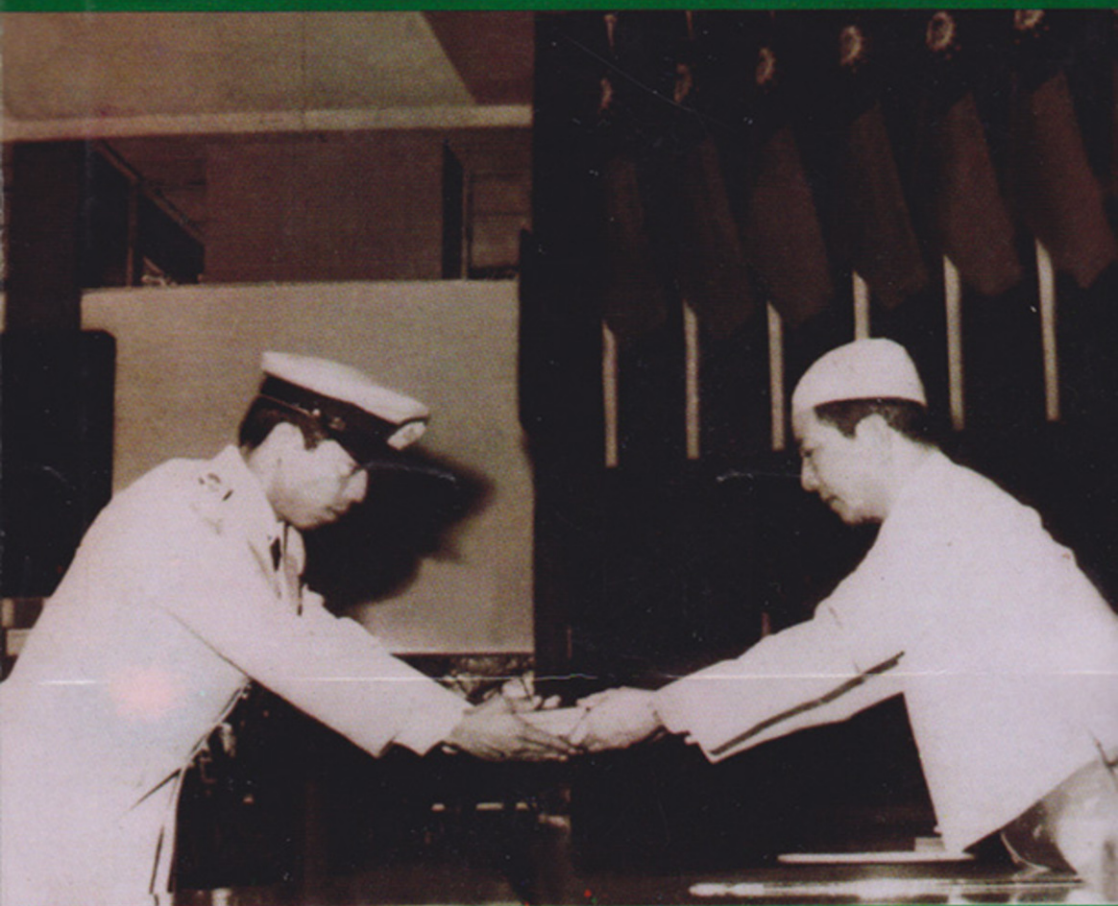

သောင်းငေခွီး

သူရစိုးဘောင်နှင့် သူ၏စွမ်းရည်ဘွဲ့ရနားလုံတိုက်ပွဲ

စာရေးသူ၏ အမှာ

စာရေးသူ

လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၅၀ ကျော်ကာလ။

တိတိကျကျဆိုရသော် ၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်ကာလများ။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးဖွင့်ပြီ။

စာရေးသူကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းဘုံကြည်တို့ တောသားနှစ်ယောက်သည် ရွှေဘိုခရိုင် ရေဦးမြို့ကလေးမှ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးသို့ တက်ရောက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြ၏။ အသက် ၁၆ နှစ်သာသာ တောသားလေးနှစ်ယောက်သည် မအူမလည်နှင့် ဘာသာတွဲများရွေးကြ၏။ ဆင်းရဲမွဲတေသည့် တောသားလေးနှစ်ယောက်ကို ကျောင်းထားပေးမည့်သူများက အောက်ပါအတိုင်း မှာလိုက်၏။

“ကောင်လေးနှစ်ယောက် . . . သိပ်ခက်တဲ့ ဘာသာတွေ သွားမယူလိုက်နဲ့။ ဆူလွယ် နပ်လွယ်နဲ့ မြန်မြန်အောင်မယ့် ဘာသာတွေပဲယူ။ မင်းတို့ကို အခက်အခဲအများကြီးကြားက ငါတို့ တက္ကသိုလ်ပို့ရတာ”

ထိုစကားအရ ကျွန်တော်နဲ့ ဘုံကြည်တို့သည် ရန်ကုန်ရောက်သောအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်း များတွင် ကပ်ရပ်မှီခိုနေထိုင်ရင်း တက္ကသိုလ်ကို တက်ကြရသည်။ ဘာသာတွဲရွေးတော့ ဘာရွေးရမှန်းမသိ၍ ရေဦး အ.ထ.က မှ B.Ed လာတက်နေသည့် ဆရာဦးညွန့်မောင် (ရွှေစာရေဦး) ကို အကူ အညီတောင်းရ၏။ ဆရာ၏ အကြံပြုချက်ဖြင့် ပထမ ဂျီဂျီဘာသာတွဲ GG Combination ကို ရွေးသည်။ ဂျီဂျီက History, OB, Logic။ သုံးလေးငါးရက် တက်ကြည့်ပြီးသော် သိပ်မဟန်၍ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဗွီဘာသာတွဲ V.Combination ကို ပြောင်းကြသည်။ ဂျီဂျီက လူများလွန်းသည်။ လူတစ်ထောင်ကျော် နှစ်ထောင်ရှိသည်။ စာသင်ရတာ ခဲလှရတာ၊ အတန်းတက်ရတာ ခက်သည်။ Logic

ဆိုသော တက္ကဗေဒကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ တောသားနှစ်ယောက်
ကောင်း ကောင်းနားမလည်။ သို့နှင့် ကိုယ်နှင့် အဆင်ပြေသည့်
V.Combination ကို ပြောင်းခဲ့ကြ၏။ V. Combination က History, O,B,
Geography သမိုင်းစိတ်ကြိုက် မြန်မာစာ ပထဝီဖြစ်သည်။ အားလုံးကို
မြန်မာလို သင်ပေးသည်။ ထိုဘာသာတွဲယူသူများမှာလည်း လူ ၂၀၀
ကျော်ခန့်မျှသာ ရှိသည်။ သို့နှင့် အတော်အဆင်ပြေသွားသည်။ ထိုစဉ်က
ကျွန်တော်တို့ Arts ဝိဇ္ဇာသမားများသည် B.O.C ကောလိပ်မှာ တက်ကြ
ရ၍ Science သိပ္ပံသမားများက Dome ခေါ် လိပ်ခုံးမှာ တက်ကြရသည်။
ကျွန်တော်တို့ကို ဥပစာဝိဇ္ဇာနှင့် ဥပစာသိပ္ပံကျောင်းသားများ သို့မဟုတ်
Intermediate ကျောင်းသားများဟု ခေါ်ပါသည်။

လိပ်ခုံးနှင့် ဘီအိုစီမှာ ခြံစည်းရိုးလေးသာ ခြားပါသည်။ ဘီအိုစီက
လေးထောင့်၊ တစ်ထပ်။ ထို့ကြောင့် တန်းဖြုတ်ချိန် အတန်းပြောင်း
အတန်းတက်ချိန်များတွင် တိုးကြွခွေ့ကြရသည်။ သူက ငါတိုး၊ ငါက သူ
တိုးနှင့် တိုးရတာကပင် ပျော်စရာ။

ကျွန်တော်တို့ V. Combination မှာ လူနည်းသဖြင့် ၆ လခန့်အကြာ
တွင် လူနှစ်ရာခန့်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်မှန်းတန်းမိ
သွားကြသည်၊ ခင်သွားကြသည်။ ကိုယ့်အစုအဖွဲ့လေး များနှင့်ကိုယ် တွဲမိ
သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်လေးများအစုနှင့် အသက်ကြီး
အမျိုးသမီးများအစု အဖွဲ့ကျသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့က ၁၆ နှစ်
သာသာ။ သူတို့က အသက် ၂၀ ခန့်။ ကျွန်တော်တို့က လေးငါးဆယ်
ယောက်။ သူတို့ကလည်း လေးငါးဆယ်ယောက်။ အစ်မကြီးတွေနှင့်
မောင်လေးတွေအရွယ်ဖြစ်၍ မောင်နှမသဖွယ်လည်း ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်စတင်တော့ ဦးနု၏ ပထမအစိုးရခေတ်။

ကျောင်းသားတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထား၍ တော်တော်ပျော်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအားလုံး Ladies and gentlemen တွေ။

၁၉၆၂ ခုနှစ် မတ်လ ကျွန်တော်တို့ First Year ဖြေရန် ပြင်ဆင်ဆဲတွင် တော်လှန်ရေး ကောင်စီ အစိုးရက အာဏာသိမ်းသည်။ စစ်အစိုးရတက်လာသည်။ ကနဦးအစကတော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါ။ သို့ရာတွင် အစိုးရက ကျောင်းစည်းကမ်းများကို တဖြည်းဖြည်း တင်းကျပ်လာသည်။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် တကသ၊ ဗကသ၊ ဒီအက်စ်အို စသည့် ကျောင်းသားအဖွဲ့အစည်း များရှိသည်။ သူတို့သည် အသွေးအရောင်ရှိကြ၏။ B.C.P အနွယ်များက များသည်။ သူတို့နှင့် အစိုးရ တဖြည်းဖြည်း ထိပ်တိုက်တိုးလာကြသည်။ ထိုအခါ ဆန္ဒပြပွဲများ လုပ်ကြသည်။ ဆန္ဒပြပွဲများ အရှိန်ပြင်းလာသောအခါ ပေါက်ကွဲသွားပြီး ဇူလိုင် ၇ ရက် အရေးအခင်း ဆဲဗင်းဇူလိုင် ပေါ်ပေါက် ခဲ့တော့၏။ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ တက္ကသိုလ်တွင်ခြေကုပ်ယူ အပိုင်စီးထားသည့် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ အဆောက်အဦး Student Union ကြီးကို အစိုးရက မိုင်းကပ်ခွဲပစ်လိုက်သည်။ တက္ကသိုလ်ကြီး ပိတ်သွားတော့၏။

လအနည်းငယ်အကြာတွင် တက္ကသိုလ်ကြီး ပြန်ဖွင့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယနှစ် တက်ကြ၏။ အားလုံးဒုတိယနှစ် အောင်သွားကြသည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်တို့ အိုင်အေ ခေါ် ဥပစာဝိဇ္ဇာအောင်ပြီး ဘီအေတန်း တက်ကြရသည်။ ဘီအေ ပထမနှစ်တက်နေဆဲမှာပင် တက္ကသိုလ်က ကျောင်းသားအဖွဲ့အစည်းများနှင့် တော်လှန်ရေးကောင်စီ အစိုးရ ပြဿနာထပ်တက် ကြပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ အတော်များများ အလုပ်တွေ ဝင်လုပ် ကြသည်။ ရရာ အလုပ်တွေ ဝင်လုပ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ အစိုးရသစ်မို့ အလုပ်ခေါ်တာတွေက လည်း များသည်။ ဗိုလ်သင်တန်းလည်း ခေါ်သည်။ ထိုစဉ်က

ဗိုလ်သင်တန်းမှာ အိုင်အေအောင်ရင် ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာတွဲ
မှ ဗိုလ်သင်တန်း ၂ယောက်တက်သွားသည်။ တစ်ယောက်က ထွန်းမြင့်၊
တစ်ယောက်က စိုးအောင်။ စိုးအောင်က ကျွန်တော်တို့ လူငယ်အုပ်စု
ပထဝီဝင် ဘာသာ ရပ်အသင်းက အမှုဆောင်၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် ဘုံ
ကြည်ကလည်း ပထဝီဝင် ဘာသာရပ်အသင်းက အမှုဆောင်များ ဖြစ်ကြ
ပါသည်။ သူတို့ တက်သွားကြသည့် ဗိုလ်သင်တန်းမှာ ဗိုလ်လောင်း
သင်တန်း အမှတ်စဉ် (၂၉) ဖြစ်ပါသည်။ မှော်ဘီတွင် ပထမဆုံး စဖွင့်သ
ည့် ဗိုလ်သင်တန်းဖြစ်၏။ ဗိုလ်သင်တန်းမှာ ဟိုရှေးယခင်က ဗထူးမှာ ဖွ
င့်သည်။ အမှတ်စဉ် (၂၈) ထိ။ (၂၈) ကျောင်းဆင်းပြီး တော့
ဗိုလ်သင်တန်း ပိတ်လိုက်သည်။ ယခု ဗိုလ်သင်တန်း (၂၉) ကို မှော်ဘီ
ပြောင်းဖွင့်သည်။ စိုးအောင်သည် အသက် ၁၉ နှစ်တွင် မှော်ဘီ
ဗိုလ်သင်တန်းပထမအပတ်ကို စစ်စိတ် စစ်သွေးရှိ၍ UTC ခေါ်
University Training Corp တက္ကသိုလ်အရန်တပ်ရင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။
သင်တန်းမပျက်၍ ဒုတပ်ကြပ်တောင် သူရထားသည်။ စစ်ယူနီဖောင်းကို
မချွတ်တမ်းဝတ်ပြီး ကျောင်းတက်သူဖြစ်၏။ စစ်တပ်ထဲဝင်သွားချိန်တွင်
သူ၏ချစ်ရေးချစ်ရာကလည်း သိပ်အဆင်မပြေပါ။ ဒါတွေကို နောက်ပိုင်း
ကျွန်တော် ဖော်ပြပါဦးမည်။

ဤစာအုပ်ကလေးမှာ စိုးအောင်၏ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအား
ကျွန်တော်သိသလောက် အဓိကထားရေးသားဖော်ပြမည့်
စာအုပ်ကလေးဖြစ်ပါသည်။

စိုးအောင်သည် တပ်ထဲတွင် Colonel ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ထိ ဖြစ်
ခဲ့၏။ သူရဘွဲ့ရ၏။ အသက် ၄၀ တွင် သူ Colonel ဖြစ်နေပြီ။ ထိုစဉ်က
မြန်မာ့တပ်မတော်တွင် အငယ်ဆုံး Colonel ဖြစ်ခဲ့သည်။ အသက် ၂၀ မ
ပြည့်မီ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိဖြစ်သည့် စိုးအောင်သည် သူတို့

ဗိုလ်သင်တန်း အမှတ်စဉ် (၂၉) တွင် အသက်အငယ်ဆုံးလည်းဖြစ်သည်။ သူသည် စာပေအနုပညာလည်း ဝါသနာပါသည်။ တက္ကသိုလ်မှာ ကတည်းက နံရံကပ်စာစောင်များတွင် စာရေးသည်။ ကဗျာရေးသည်။ လက်ရေး လက်သားလည်း ကောင်းသည်။ ရုပ်ကလေးကလည်း သနားကမားမို့ ကျောင်းသူအစ်မကြီးများက သူ့ကို စိုးအောင်လေး စိုးအောင်လေးနှင့် ချစ်ကြသည်။ ထိုအထဲမှ အချစ်ပိုသွားသော အစ်မကြီး တစ်ဦးကြောင့် စိုးအောင် စစ်သားလုပ်သွားသည်ဟု ဆိုသူတို့က ဆိုကြသည်။ ထားပါတော့ခင်ဗျာ။

၁၉၆၅ ခုနှစ် ရောက်သွားပြီ။

တက္ကသိုလ်ကြီးက ၁၉၆၃ ခုနှစ် နှောင်းပိုင်းတွင် ပိတ်၍ ၁၉၆၄ ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်မှ ပြန်ဖွင့်တော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘိုကြည်တို့ ရေဦးသားနှစ်ယောက် ၁၉၆၄ ခုနှစ် နွေဦးတွင် ဘီအေပထမနှစ်ကို ရွှေဘိုသွားဖြေရသည်။ အောင်စာရင်းထွက်တော့ ရန်ကုန်ဆင်းပြီး မူလတန်း ပြဆရာကလေးများ ဝင်လုပ်သည်။ နောက်ဆုံးနှစ်ကို လုပ်သားကောလိပ်ပြောင်းတက်သည်။ နေ့ကျောင်းဆရာ၊ ညကျောင်းသားဘဝနှင့် ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်ဘွဲ့ရသည်။ ဘွဲ့ရတော့ ကျွန်တော်လည်း စိုးအောင်လို အချစ်ပိုသော ဆရာမကြီးနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်ကာ စစ်တပ်ထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်လိုက်သည်။ ဘာညာသိလို့တော့ မဟုတ်ပါ။ စစ်ရေးစစ်ရာလည်း နားမလည်ပါ။ လူကလည်း ခယိုးခယိုင် ပျော့တိပျော့ဖတ် ရောဂါသည်။ “နင်လား စစ်သားလုပ်လို့ရမှာ။ လူက ရှူနာရှိုက်ကုန်း၊ ရောဂါသည်။ စစ်တပ်က သိပ်ပင်ပန်းတာဟဲ့။ ငါ့အစ်ကိုတွေက စစ်သားတွေ။ နင့်လို ရောဂါသည် လေးက စစ်သားလုပ်လို့ မရပါဘူးဟယ်” ဆိုသော ဆရာမကြီးစကားကို မခံချင်၍ စစ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့တွင် ဘိုကြည်နှင့် ပြန်ဆိုသည်။ E.C သွားတူနေ၍ ဖြစ်သည်။

“ခွေးမသား စစ်တပ်ထဲဝင်တာ ငါ့တောင်မပြောဘူး”

“မင်းကရော ငါ့ပြောလို့လား”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရယ်မောပြောဆိုရင်း ဗိုလ်သင်တန်းအရွေး ခံရ၍ ဗိုလ်လောင်း သင်တန်း အမှတ်စဉ် (၃၆) ကို တက်ခဲ့ကြသည်။ V.Combination မှ ကိုကျော်သောင်းလည်း ပါလာသည်။ ဗိုလ်သင်တန်း က ကျွန်တော်တို့ အပတ်စဉ်များတွင် အိုင်အေနှင့် မရတော့။ ဘီအေ အောင်မှ ရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စိုးအောင်တို့ စစ်သက် ၂ နှစ်ခွဲလောက် ကွာသွား၏။ ၁၉၆၇ ခုနှစ် ကျွန်တော် ဗိုလ်သင်တန်းဆင်းတော့ ကရင်ပြည်နယ် ဖာပွန်မှာ တာဝန်ကျသည်။ စိုးအောင်က ကရင်ပြည်နယ် မြို့တော် ဘားအုံမှာ တာဝန်ကျနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ နှင့်မကြာခဏ ပြန်တွေ့ရ၏။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ဘားအုံမှာ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးသည်။ စိုးအောင် က ကျွန်တော့်ဘက်က သက်သေလုပ်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က ဒုဗိုလ်နှင့် မိန်းမယူလိုက် ၍ သူက ဗိုလ်အဆင့်နှင့် လူပျိုအဖြစ် ရှိနေဆဲ။ သိပ်မကြာ မီမှာပင် သူလည်း ဘာအုံမှ ပြောင်းသွားသည်။ လူချင်းကွဲသွားကြ၏။ သူ သတင်းစကားများတော့ ကြားနေရပါသည်။ သူ သူရဘွဲ့ရသည့် အကြောင်း၊ ယမကာ အလွန်အကျွံ သုံးဆောင်သည့်အကြောင်း၊ ရာထူး တွေ တဖြုတ်ဖြုတ် တက်နေသည့်အကြောင်း အစုံပါပေ။

သူနှင့် ၁၅ နှစ်လောက် ကွဲသွားသည်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်မှ ပြန်တွေ့တော့၏။

ထိုအချိန်၌ သူရော ကျွန်တော်ပါ အသက် ၄၀ ရှိကြပြီ။

သူက တပ်မ (၆၆) မှာ နည်းဗျူဟာမှူး။

ကျွန်တော်က အောင်လံမှာ ဒုတပ်ရင်းမှူး။

ဒီနောက် တစ်ခါပြန်ကွဲသွားကြပြန်သည်။

၁၉၉၆ ခုနှစ်မှာ ပြန်တွေ့သည်။

ကျွန်တော်က Y.C.D.C မှာ။

သူက နယ်စပ်စည်ပင်မှာ။

သူနှင့်ကျွန်တော် အတူတူလိုပင် ပင်စင်ယူကြသည်။

ထိုအခါ သူသည် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ မကြာခဏ ရောက်ရောက်လာ၏။ ဇနီးသည်နှင့်လည်း သူ အလွန်ခင်သည်။ အိမ်ချင်းကလည်း သိပ်မဝေး။ သူက ရန်ကင်း၊ ကျွန်တော်က တောင်ဥက္ကလာ။

ပင်စင်စားတွေဘဝတွင် ကျွန်တော် စာတွေအတော်ရေးဖြစ်တော့သည်။ ထိုအခါ သူက သူ့စွမ်းရည်ဘွဲ့ရထားသည့် တိုက်ပွဲလေးအကြောင်း ရေးပေး၏။ သင့်လျော်ရာ မဂ္ဂဇင်း၊ စာစောင် များတွင် ထည့်ပေးရန် အကူအညီတောင်းသည်။ ကျွန်တော်က အာမဘန္တေခံလိုက်သည်။ ဟိုဟို ဒီဒီ ပို့ပေးသည်။ အဆင်မပြေပါ။ စာမူလေးက ကျွန်တော့်ထံတွင် သောင်တင်နေ၏။ သူသည် ပင်စင်စားဘဝတွင်လည်း ယမကာကို မလျှော့ပါ။ သောက်မြဲဆက်သောက်နေ၏။ သူ့ကို မကြာ ခဏ

ကျွန်တော် ထမင်းခေါ်ကျွေးသည်။ ထမင်းသိပ်စား။ ယမကာသောက်ပြီး အမြည်းသာ စားသည်။ ဒါနဲ့ပင် ပြီးသွားလေ့ရှိ၏။

အိမ်ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း “ငါ့စာမူလေး လုပ်ရရင် လုပ်ပေးကွာ” ဟု ပြောတတ်သည်။

“အေးပါကွာ” ဟု ကျွန်တော်က ထပ်ပြီး အာမခံသည်။

လွန်ခဲ့သည့် လအနည်းငယ်က စိုးအောင် အကြီးအကျယ် နေမကောင်းဖြစ်သည်။ ရောဂါက လည်ပင်းကင်ဆာတဲ့။

သိပ်မခံလိုက်ပါ။ ဖြစ်ပြီး လေးငါးလအကြာ ပြီးခဲ့သည့် ဒီဇင်ဘာ ၃ ရက်နေ့တွင် စိုးအောင် ဆုံးသွားသည်။ သူ့အသုဘချသည့်နေ့က ကျွန်တော်လိုက်မပို့နိုင်၍ ဇနီးသည်ကို ရေဝေးလွှတ်လိုက် ရသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်က အဘိဓမ္မာသင်တန်းသွားနေရသည်။ သင်တန်းက စာမေးပွဲကြီး နီးနေ၍ အသည်းအသန် ပို့ချနေသည့် အချိန်လည်းဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းမပျက်ရဲ။ စာမေးပွဲကျရင် ပြောစရာဖြစ်မှာစိုးရသေး၏။ သူနေမကောင်းဖြစ်နေစဉ်ကလည်း မရောက်ခဲ့။ သူသေတော့လည်း လိုက်မပို့နိုင်။ သူငယ်ချင်းကို တာဝန်မကျေခဲ့ပါ။

ကဲ . . .ဒါဆိုရင်တော့ သူတိုက်ပွဲစာမူလေးကို ကျွန်တော်ထုတ်မည်။ သူ့နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ဘယ်သူမှ မထုတ်ချင်နေပါစေတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းစာမူကို ကျွန်တော်ပဲ ထုတ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ပိုင်ပိုင်ချပြီး သူ့စာမူလေးကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်ဖတ်သည်။

သူ့စာမူက ရှားရှားပါးပါး K.I.A နဲ့ တိုက်တဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။

၂၀၁၁ ခုနှစ် ဇွန်လမှစ၍ မြန်မာ့တပ်မတော်နှင့် KIA တို့

အပြင်းအထန် တိုက်နေကြသည်။

သတင်းစာတွေနဲ့ ဂျာနယ်တွေမှာ ပလူပျံအောင် ရေးနေကြသည်။ ပုံတွေ ဘာတွေ ဖော်ပြ နေကြသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ အပြည့်။ ပွင့်လင်းမြင်သာမှု Transperancy ရှိနေမှုကြောင့် ဝေဝေဆာဆာ ဖော်ပြနိုင်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် စစ်သားဘဝ အနှစ် ၃၀ ၌ လားရှိုးအရှေ့ခြမ်းတွင် သုံးနှစ်နေခဲ့ဖူး၏။ KIA နှင့် အကြီးအကျယ် တိုက်ပွဲမဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။ Skirmish ခေါ် မဖြစ်စလောက် တွေ့ဆုံပစ်ကလေး လောက်သာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် တိုင်းရင်းသားများထဲ၌ ကရင်၊ ကချင်၊ ချင်း၊ လွယ်လ(ဝ) စသူတို့အား စစ်တိုက်ကောင်းကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ယခု ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း သူရစိုးအောင်သည် ကျွန်တော် မကြုံခဲ့ဘူးသော KIA နှင့် တိုက်၍ သူရဘွဲ့ရလာသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤတိုက်ပွဲလေးကို သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်မှ စာဖတ် သူများကို တင်ပြသွားပါမည်။ ဒါ့အပြင် ကိုစိုးအောင်၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်း တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် သူ့ အကြောင်း ကျွန်တော်ရေးခဲ့ဖူးသည့် ဖြစ်ရပ်မှန် ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ်ကိုလည်း ဖော်ပြသွားပါ ရစေ။ ဝတ္ထုများတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုး နှင့် အချို့အမည်များကို လွှဲထားခဲ့သော်လည်း အားလုံးက တော့ ဖြစ်ရပ်မှန်များပါ။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ကျွန်တော်၏ ဤစာအုပ်ကလေးသည် သူရဘွဲ့ရ စစ်သား တစ်ဦး၏ သာမန်အတ္ထုပ္ပတ္တိစာတမ်းသာမကပဲ အချစ်၊ အလွမ်း၊ အကြမ်းနှင့် သုတရသ ရောပြွန်းနေသော ဖြစ်ရပ်မှန် အချစ်မှတ်တမ်း စစ်မှတ်တမ်းတစ်ခုဖြစ်ပါကြောင်း ပဏာမအနေဖြင့် တင်ပြ အစီရင်ခံပါသည် ခင်ဗျား။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြံပါစေ

သောင်းစေဦး

၂၉၊ ၁၊ ၂၀၁၃

*

အခန်း (၁) ကျွန်တော် သိသော သူရစိုးအောင်

တက္ကသိုလ်တုန်းက သူငယ်ချင်း

သူရစိုးအောင် သို့မဟုတ် ကွယ်လူသူ ဗိုလ်မှူးကြီး သူရစိုးအောင် (အငြိမ်းစား)ကား ၁၉၆၁ ခုနှစ်နှစ် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဘာသာတွဲ အတူယူခဲ့ကြသော ကျောင်းနေဖက် ငယ်သူငယ်ချင်းပါပေ။

သူနှင့်ကျွန်တော့်တွင် တူတာလေးတွေ ရှိနေသည်။

ပထမတစ်ခုက အသက်။

သူက ၁၉၄၅ မတ်လမွေး၊ ကျွန်တော်ကလည်း ၁၉၄၅ ခုနှစ် မတ်လမွေး။ သက်တူရွယ်တူတွေ။ လူကလေးတွေက မျက်နှာလေးတွေ ခပ်သွယ်သွယ်နှင့် သေးသေးကွေးကွေးလေးတွေ။ နှစ်ယောက်စလုံးက စာတိုပေစလေးတွေကို ဝါသနာပါကြသည်။ အသက် ၁၆ နှစ်မှာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်လာကြသူတွေ။ ပြီးတော့ တက္ကသိုလ်ကို မြို့ထဲက လာတက်ကြသည့် Day Scholar တွေ။

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်လုံးက မတုန်မလှုပ် မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်ကလေးတွေ။ ကိုစိုးအောင် ကတော့ ကျွန်တော့်ထက် စကားပိုနည်းသည်။ အပေါင်းအသင်းလည်း နည်းသည်။ သူက စာပေ အနုပညာ ကိစ္စလေးများတွင်မူ ပါဝင်ပတ်သက်တတ်သည်။ လက်ရေးလက်သား

လည်း အတော်ကောင်းပေသည်။ သူ၏အနုပညာဝါသနာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဘာသာတွဲယူသူများထဲမှ အမျိုးသမီးကလောင်ရှင်များဖြစ်ကြသော မမြင့်မြင့်ရွှေ (ရွှေမြိုင်ဝတ်မှုဦး) (ယခုကွယ်လွန်) နှင့် မြန်မာစာဝါသနာအလွန်ကြီးသည့် ဆရာကြီး ဦးအောင်သင်း၏ အန္တော့ဝါသီက တပည့် မသန်းနိုင်တို့နှင့် အထူးရင်းနှီးကြသည်။

ဗိုလ်လောင်းသင်တန်းအမှတ်စဉ် (၂၉)မှ နှစ်ပတ်လည်မိတ်ဆုံစားပွဲတွင် တွေ့ဆုံနေကြပုံ
ညာအစွန်ကျောပေးထိုင်နေသူမှာ ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်မှူးကြီး သူရဦးအောင် ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်လောင်းသင်တန်းအမှတ်စဉ် (၂၉)မှ ရဲမှူးကြီးစောဌေး၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဖေငြိမ်းနှင့် အငြိမ်းစားများ
မိတ်ဆုံစားပွဲတွင်တွေ့ရပုံ

ဗိုလ်လောင်းသင်တန်းအမှတ်စဉ် (၂၉)မှ အရာရှိကြီးများ
ဝဲမှယာရဲမှူးမြင့်မော်၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသူရအောင်ကြည်၊ ရဲမှူးကြီးစောဌေး (အားလုံးအငြိမ်းစားများဖြစ်ပါသည်)

ဗိုလ်လောင်းသင်တန်းအမှတ်စဉ် (၂၉)မှ ရဲမှူးမြင့်မော်၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမောင်မောင် နှင့် သမီးခိုင်သင်းကြည်

ကျွန်တော်တို့ ဘာသာတွဲ V.Combination တွင် လူ ၂၀၀ ခန့်သာ ရှိသည်ထင်၏။ ကျော်ရင်လည်း နည်းနည်းပါ။ ယောက်ျားလေးက တစ်ရာကျော်ကျော်၊ မိန်းကလေးက သုံးလေး ငါးဆယ်သာသာ၊သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းဖွင့်ပြီး လေးငါးခြောက်လအကြာတွင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မှတ်မိကုန်ကြသည်။ Roll Call တွေ ဘာတွေပါခေါ်တော့ နာမည်တွေပါ သိကုန်ကြသည်။ တက္ကသိုလ်မှာက အပတ်စဉ် Tutorial တွေ Practical တွေ လုပ်ရသည်။ Class တွေ တက်သည့်အခါ လူများသော်လည်း Tutorial တွေ Practical တွေမှာတော့ တစ်ခန်း၊ လူအစိတ်သုံးဆယ်သာရှိ၍ သူက ကိုယ့် ဟိုဟာမေးလိုက်၊ ကိုယ်က သူ့ကို ဒီဟာပြန်မေး လိုက်ဖြင့် ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးများ အကျောင်းသား ကျောင်းသူများ လျင်မြန်စွာ ရင်းနှီးသွားကြသည်။ အဖွဲ့ကျသွားကြသည်။

စကားနည်း၍ Isolated ဖြစ်သော စိုးအောင်သည် ကျွန်တော်တို့ ဘာသာတွဲတွင် U.T.C တက္ကသိုလ် အရန်တပ်ရင်းဝင်ထားပြီး မကြာခဏ စစ်ယူနီဖောင်းနှင့် ကျောင်းတက်၍ Prominent တော့ ဖြစ်ပေသည်။ သူ နှင့်ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်တက်ခါစနှစ်များက သိပ်မရင်းနှီးပါ။ နေ့ ကျောင်းသားချင်းတူသော်လည်း သူက အလုံကမ်းနားလမ်းဘက်က ကျောင်းတာလက်သည်။ ကျွန်တော်က ပုဇွန်တောင်က လာရသည်။ ဒုတိယနှစ်တွင် ကျွန်တော်က ကြည့်မြင်တိုင်ရှိ ဘိုကြည် နှင့်အတူ ဖြစ် နေသည်။ ထိုအခါ စိုးအောင်နှင့် ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် မကြာခဏ ဆုံဖြစ် ကြသည်။ တတိယနှစ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်သည် ကြည့်မြင်တိုင်မှ အ လုံရှိ ဘုန်းတော်ကြီးစာသင်တိုက် တစ်ခုသို့ ပြောင်းဖြစ်ပြန်၏။ ထို ဘုန်းကြီးကျောင်းက စိုးအောင်တို့ အိမ်နှင့်ကိုက်သုံးလေးရာသာ ဝေး သည်။ ထိုအခါ စိုးအောင်သည် မကြာခဏ ကျွန်တော်နေသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လာလည်သည်။ ကျွန်တော်က ဘုန်းကြီးကျောင်း သားလေးများနှင့် ဘောလုံးကန်သည်။ ဘောလုံးက သက္ကလပ်ဘောလုံး အသေးလေး။ စိုးအောင်က ပျင်းလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော်နှင့် မကြာမကြာ ဘောလုံးလာ ကန်သည်။ ထိုအခါကျမှ ရင်းနှီးမှုများ ပိုလာပါသည်။ လူ ချင်းအတော်ရင်းနှီးလာတော့ သူ့အိမ်ကို အလည်ခေါ်သည်။ သူ့အိမ်လိုက် သွားသည်။ သူတို့မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမလေးယောက်ရှိ၏။ အစ်ကိုမှာ ကိုဝင်းမြင့်ဖြစ်၏။ စိုးအောင်က ဒုတိယမြောက်သား၊ သူ့အောက်တွင် ညီ တစ်ယောက်နှင့် ညီမတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ့အဖေကြီးမှာ ထိုစဉ်က ရုံး ဝန်ထမ်းအရာရှိကြီးတစ်ဦးပါပေ။ ဘာအရာ ရှိမှန်းတော့ ကျွန်တော်မသိ ပါ။ ပိုးလုံချည်ကြီး ခဏခဏ ဝတ်၍ ဆရာကြီး ပါမောက္ခဦးဘညွန့်လို စာရေးဆရာကြီး မဟာဆွေလို ပုဆိုးပေါ်တွင် သားရေခါးပတ်ကြီး ပတ် ပတ်ထားသည်ကိုတော့ မှတ်မိနေပါသည်။

စိုးအောင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တတိယနှစ်ခေါ် ဘီအေပထမနှစ် (ဟို စဉ့်တုန်းကအခေါ်) တွင် အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်သွား၍ အထူးခင်မင် သွား၏။

ထိုနှစ်က ကျွန်တော်တို့ V.Combination မှ ကျောင်သူကျောင်းသား တစ်အုပ်တစ်မကြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပထဝီဝင် အသင်းကြီးတွင် အမှုဆောင်အဖြစ် ဝင်အရွေးခံကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် စိုးအောင် အပါအဝင် လူငယ်အုပ်စုများအားလုံး အမှုဆောင်အဖြစ် အရွေးခံရ သည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က နောင်အခါတွင် ပထဝီဝင်ကျော်ရင်ဟု နာမည်ကြီးလာသည့် ကြည့်မြင်တိုင်မှ ကိုကျော်ရင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ရေဦးသား ဘုံကြည်လည်း အမှုဆောင်ထဲ ပါပါသည်။ ပြီး တော့ မမြင့်မြင့်ရွှေနှင့် မသန်းနိုင် ဦးဆောင်သော Day Scholar အစ်မ ကြီးများအုပ်စုလည်း အမှုဆောင် အဖွဲ့တွင် ပါဝင်ကြသည်။ ဥက္ကဋ္ဌက ကို တင်ဦး၊ အတွင်းရေးမှူးက ကိုအောင်နိုင်။ အမှုဆောင်အဖွဲ့ တွင် လူငယ် အုပ်စုများ၌ ဝါးခယ်မသား ကိုရီ၊ ကိုသိန်းကြည်၊ ကိုကျင်ဝ၊ ကိုမင်းစိန် စ သူတို့လည်း ပါဝင်ကြသည်ကို မှတ်မိနေပါသည်။

ထိုပထဝီဝင်အသင်းကြီး၌ စိုးအောင်သည် အသင်းကြီး၏ ကြွေးကြော်သံများ၊ ကြေညာ ချက်များကို ဒိုင်ခံပြီး ရေးသည်။ ထိုစဉ်က လက်ဝဲစာလုံးခေါ် စာလုံးစောင်းစောင်းများ တက္ကသိုလ်တွင် ခေတ်စား နေ၏။ ကိုစိုးအောင်၊ ကိုသော်ဇင်၊ ကိုအောင်နိုင်၊ ကိုဘာသော်တို့က ဝါဒ ဖြန့်ချိရေး ကိုင်ကြသည်။ စိုးအောင်က အသင်းကိစ္စများကို ဆောင်ရွက် ပေးနေသော်လည်း ထိုကာလမှာ အချစ်နာကျနေသည်။ သူ၏ First Lover ဟု ဆိုရမည့် သူ့ဝင်ဒါမီယာက အစ်မကြီးက သူ့ကို ပစ်ပြီး အချစ် သစ်တစ်ယောက်နှင့် တွဲနေသည်။ ဒါကြောင့်လား မသိ။ စိုးအောင် ကျောင်းခကြာခဏ ပျက်လာသည်။ လူချင်းတွေ့ရင် ကျောင်းမပျက်ရန်

သတိပေးရ၏။

၁၉၆၃ ခုနှစ် အောက်တိုဘာ၊ နိုဝင်ဘာလောက်တွင် တော်လှန်ရေး ကောင်စီအစိုးရနှင့် တက္ကသိုလ်က ကျောင်းသားအဖွဲ့အစည်းများ ဒုတိယ အကြိမ် ထိပ်တိုက်တိုးကာ အစိုးရကတက္ကသိုလ်အားလုံးကို ပိတ် ပစ်လိုက်ရာ ကျွန်တော်လည်း အညာပြန်ခဲ့ရတော့၏။ အညာသို့ အပြန် တွင်မူ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် စိုးအောင်ကို သွားနှုတ်မဆက်မိခဲ့ပါ။ အစိုးရကလည်း နယ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ သုံးရက်အတွင်း ရန် ကုန်မှ ထွက်ခွာကြရန် ရာဇသံပေးထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ခင်ဗျား။

စစ်ထဲဝင်သွားသော စိုးအောင်

၁၉၆၃ ခုနှစ်က တက္ကသိုလ်တွေ ပိတ်တာ တစ်နှစ်ခန့်ကြာသွားသည်။

၁၉၆၃ ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်က ကျောင်းတွေပိတ်ပြီး ၁၉၆၄ ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်မှ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်တော့၏။ ကျောင်းသူကျောင်းသား များအတွက် စာမေးပွဲများကို ရန်ကုန်မှာသာမက တစ်နိုင်ငံလုံးက ခရိုင် မြို့ကြီးများ၌ ၁၉၆၄ ခုနှစ် နွေတွင် စစ်ပေးသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဘို ကြည်တို့ ရေဦးမှ ရွှေဘိုသွား၍ ဘီအေ ပထမနှစ်ဖြေကြသည်။ အောင်စာရင်းထွက်တော့ နှစ်ယောက်လုံး အောင်ကြပါသည်။ ဘိုကြည် က တက္ကသိုလ်မှ စတိုင်ပင်ရ၍ ကျောင်းဆက်တက်နိုင်သော်လည်း ကျွန်တော်မူကား တက္ကသိုလ်ဆက်မတက်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော့်အား စောင့်ရှောက်နေသူ ကြီးဒေါ်ကြီးက စီးပွားရေးမကောင်း၍ ကျွန်တော်က မွေးစားအမေ ကြီးဒေါ်ကြီး၏ အထောက်အပံ့ကို ငြင်းဆန်ပြီး ရန်ကုန် ဆင်းကာ အလုပ်ရှာသည်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် ကျွန်တော်အထူး

မူလ တန်းပြဆရာ အလုပ်ရပ်သည်။ ဒေါပုံ သာကေတမှာပါ။

အလုပ်ရှာနေစဉ် သုံးလေးလမှာ ယခင်ကနေခဲ့သော အလုံမြို့နယ်က ကွင်းကျောင်းစာသင်တိုက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ ပြန်နေခဲ့ရပါသည်။ စိုးအောင်အိမ်နှင့်နီးသည်။ ကျွန်တော် ဘီအေ ပထမနှစ်က နေခဲ့သော ဘုန်းကြီးကျောင်းပါပေ။

ရန်ကုန်ရောက်ရောက်ခြင်း ကျွန်တော် စိုးအောင်ကို ပြေးတွေ့သည်။ စိုးအောင်ကို မတွေ့တော့ပါခင်ဗျား သူ့အစ်ကို ကိုဝင်းမြင့်နဲ့သာ တွေ့ပါ၏။

“စိုးအောင် မရှိတော့ဘူး။ စစ်တပ်ထဲဝင်သွားပြီး။ အခုခေါ်တဲ့ မှော်ဘီ ဗိုလ်သင်တန်း ပါသွားလို့ OTS ၂၉ ကို အခုတက်နေပြီ”

ဟု ဆီးပြောပါသည်။

ဪ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း စိုးအောင်တစ်ယောက် စစ်တပ်ထဲ ဝင်သွားပြီတဲ့လား။

ဗိုလ်သင်တန်း အပတ်စဉ် (၂၉) မှာ မှော်ဘီမှာ ပထမစဖွင့်သည့် သင်တန်းဖြစ်၏။ အရင်ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းက ဗထူးမှာ။ ဗထူးတွင် သင်တန်းအမှတ်စဉ် (၂၈) ထိ ဖွင့်ပြီး ၁၉၆၁ ခုနှစ်၌ ကျောင်းပိတ်လိုက်သည်။ ကျောင်းကြီးပိတ်ထား၍ ယောင်ချာချာဖြစ်နေသူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအတော်များများ စစ်ဗိုလ်စစ်သားလုပ်ကြ၏။ ထိုစဉ်က အလုပ်ကလည်း ခေတ်ပြောင်းကာလမို့ အတော်ပေါပေသကဲ့။

ကုန်သွယ်ရေးအရာရှိ လုပ်၍ ရသည်။

လက်ထောက်မြို့ပိုင် လုပ်၍ ရသည်။

ဒုရဲအုပ်လုပ်၍ ရသည်။

သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှာ J.A.O လုပ်၍ ရသည်။

ဘွဲ့ရများ SAT လုပ်၍ ရသည်။

လမ်းစဉ်ပါတီထူထောင်ပြီးဖြစ်၍ ပါတီတွင် ဘာဘာညာညာ ရေးရာ မှူးများလည်း လုပ်၍ရပါသည်။ ဘွဲ့ရလို့ အမှတ်ကောင်းသူများ ဂုဏ်ထူးတန်းနှင့် ကျောင်းပြီးသူများကိုလည်း တက္ကသိုလ်အသီးသီးက ကျူတာ ဒီမ္မွန်စတေတာများ ခန့်ပါသည်။ တပ်မတော် (ရေ) ကလည်း အရေး ပေါ်ဗိုလ်သင်တန်းများ ခေါ်ပါသည်။ ကြယ်ငါးပွင့်သင်တန်းကုမ္ပဏီ ကြီးက ခေါ်သည်ဆိုပါ၏။

ဤသို့သော အခါသမယတွင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုစိုးအောင် တစ်ယောက် သူဝါသနာပါသော စစ်တပ်ထဲသို့ အသက် ၁၉ နှစ်တွင် ခြေ စုံပစ်ဝင်သွားပါပြီခင်ဗျား။

*

အမှတ်တရ ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်

ကိုစိုးအောင်က စစ်တပ်ထဲသို့ ၁၉၆၃ ခုနှစ် နှစ်ကုန် ၁၉၆၄ ခုနှစ် နှစ်ကူးတွင် ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က ယောင်ချာချာနှင့် ကျောင်းဆရာလေးလုပ်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးနှစ်ကို လုပ်သား ကောလိပ်တွင် ပြန်တက်သည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် ဘွဲ့ရသည်။ SAT ခန့်ခံရ၏။ SAT ဘဝနှင့် တစ်သက်လုံး အရိုးထုတ်မသွားချင်ပါ။ ထို့ ကြောင့် မဟာဝိဇ္ဇာတန်းတက်ရန် ပြင်ဆင် ရင်း SAT ရာထူးကို ငြင်းပယ် ခဲ့၏။

ကံကြမ္မာက မနေပါခင်ဗျာ။

စစ်သားဖြစ်ရန် ဖန်လာ၏။

ဒီကိစ္စ ခဏခဏပြောပြီးဖြစ်၍ မပြောတော့ပါ။

၁၉၆၆ ခုနှစ် နှစ်စတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဘိုကြည်တို့ ဘွဲ့ရ ဗိုလ်သင်တန်း တက်ဖြစ်ကြတော့၏။ OTS ၃၆ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကာလတွင် အိုင်အေနဲ့ မရတော့ ဘွဲ့ရမှ။ ဘီအေအောင်မှ OTS က လက်ခံတော့၏။ OTS ၂၉ မှ ၃၁။ ၃၂ လောက်ထိ အိုင်အေလောက်နှင့် ရသေးသည်ဆိုပါသည်။ ၃၃ မှစ၍ မရတော့ပါ။ ဘီအေအောင်မှ Graduate မှ။ စိုးအောင်စစ်ထဲဝင်ပြီး ၂ နှစ်ကျော်ကျော် အတိအကျပြောရပါက ၂ နှစ်နှင့် ၄ လ ကြာမှ ကျွန်တော် စစ်ထဲရောက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အပတ်စဉ် ၃၆ တွင် V.Combination မှ ကျွန်တော်နှင့် ဘိုကြည်သာ မက ကိုကျော်သောင်းလည်း ပါလာ၏။ ဘိုကြည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် တစ်စုတစ်စုထဲကျ၍ တက္ကသိုလ်တုန်းက အကြောင်းတွေ၊ အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက အကြောင်းတွေ အတော်ပြောဖြစ်ကြသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် တစ်နှစ် နှစ်နှစ် အတူနေခဲ့ကြသည့်အကြောင်း တွေလည်း ပါပါ၏။ အဲ . . . စိုးအောင် အကြောင်းလည်း ပါပါသည် ခင်ဗျာ။

“စိုးအောင်က သူ့ဝင်ဒါမီယာမမနဲ့ အဆင်မပြေလို့ စစ်ထဲဝင်သွားတာ လား။”

“မဟုတ်ဘူးနဲ့တူပါတယ်ကွာ။ သူက အရင်ကတည်းက UTC မှာ တစ်ရစ်ရပြီးသားပဲ။ ဝါသနာပါလို့ ဖြစ်မှာပါ။”

“ဝါသနာမပါဘဲ ရောက်လာတာကတော့ ငါပဲဟေ့ကောင်ရ”

“ကဲပါကွာ . . . သိပ်ပြောမနေပါနဲ့တော့။ ငုတ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျား ရောက်ပေါ့”

ကျွန်တော်နဲ့ ဘုံကြည်တို့ အထက်ပါအတိုင်း ဗိုလ်သင်တန်းတွင် စိုးအောင်အကြောင်းကို ပြောဖြစ်ပါသည်။ ပြောဖြစ်မှာပေါ့ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က သူ့အကြောင်း အတွင်းသိ အစင်းသိ ဖြစ်ခဲ့ကြသူများပေကိုး။

၁၉၉၆ ခုနှစ် ကျွန်တော် နယ်ဘက်ရောက်တော့ စာတွေစပြီးရေးနေပါပြီ။ ထိုအခါ “ဣတ္ထိယ ခေါ် မိန်းမတို့သည်” အမည်ရဝတ္ထုတိုလေး လေးငါးပုဒ် ဆက်တိုက်ရေးဖြစ်၏။ အမှတ်တရ စိုးအောင် အကြောင်း ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ကို ရေးလိုက်မိသည်။ သူ့ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အခြေခံပြီး ရေးခြင်းဖြစ်၏။ မြို့တော်မဂ္ဂဇင်းတွင် ထိုဝတ္ထုတိုလေးကို ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ယခု စိုးအောင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဘဝမှတ်တမ်းတွင် ကျွန်တော် စရေးခဲ့သည့် သူ၏ First Love နှင့်ဆိုင်သည့် ကျွန်တော့်ရှေးဟောင်းလက်ရာ အချစ်ဝတ္ထုကလေးအား စာရှုသူများ မြည်းစမ်းဖတ်ရှု ကြည့်နိုင်ပါရန် ပဏာမအနေဖြင့် ဖတ်ရှုခံစားကြည့်ကြပါရန် တင်ဆက်လိုက်ပါသည် ခင်ဗျား။

*

မေမသိတဲ့ ပုဂ္ဂို

ရှေ့တန်းပြန် ကျွန်တော်တစ်ယောက် သာယာဝိုင်းတဲ့ မြို့ စစ်ကိုင်း

မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ အတော်ကြာအောင်နေပြီး ဖြစ်သည့်နောက်မှ ဇနီးသည် မေက ရန်ကုန်မှ လိုက်လာပါသည်။ လေယာဉ်ဖြင့် လာသည်မို့ မန္တလေး ချမ်းမြသာစည်လေဆိပ်မှာ သွားကြိုရသည်။ လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ မေရဲ့ ချွန်းမြဲမြဲ မျက်နှာမြင်ရတော့ အမောပြေသွားသည်။ စစ်ဆင်ရေးတာဝန်များဖြင့် တောထဲတောင်ထဲတွင် လပေါင်းများစွာ သွားဟယ်၊ လာဟယ်နဲ့ ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျခဲ့တာတွေကို မေ့မြင်မှ မေ့ချင်ချင်ဖြစ်သွားသည်။ တပ်ဝင်ဝင်ချင်း လိုက်မလာနိုင်ခဲ့သည်ကို ...

“ခွင့်လွှတ်နော် ကို” ဟု မေက အနူးအညွတ်တောင်းပန်သည်။ ဒီကလည်း မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေသူမို့ ...

“အမလေး မိန်းမရယ်၊ ကိုယ်က ခွင့်လွှတ်ပြီးသား။ ကဲ . ..ဒါတွေထား ခရီးထွက်နေတုန်း လေးငါးခြောက်လစာ လုပ်စရာတွေ ရှိနေတယ်။ အဲဒါ အရေးကြီးတယ်”

ကျွန်တော် ပြောပြောဆိုဆို သူမလက်ကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်ရာ ..

“အို ... ကိုကလည်း ဘာတွေလဲ။ အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ”

မေက ရှက်ရွံ့စွာ ဆိုလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့မိသားစုကိစ္စပေါ့ ကလေးတွေ ကျောင်းကိစ္စ၊ မပြီးသေးတဲ့ ဆောက်လက်စ အိမ်ကိစ္စ၊ အညာမှာ အလှူသွားလုပ်ဖို့ ကိစ္စတွေပေါ့ မေရဲ့”

ထိုသို့ဆိုလိုက်မှ မေက လှပစွာပြုံးပြီး ...

“ဪ ...အဲဒါတွေလား”

ဟု ပြော၍

“ဟင်း”

ဟု ကျွန်တော့်အား မျက်စောင်းတစ်ချက် ချိတ်လိုက်ရာ တုံ့ပြန်ပြီး ရင်း တွေ့ကတည်းက ဆုပ်ထားမိသည့် မေ့လက်ချောင်းနုလေးများ အား တယုတယ ပွတ်သပ်လိုက်မိပါသည်။

“ဟယ် . . . တယ်လှတဲ့ မြလက်စွပ်လေးပါလား။ ကိုယ့်မိန်းမက ဒီ တစ်ခါတော့ ရွှေနဲ့မြနဲ့ ဖြစ်နေပါလား။ ဘယ်ကရတာလဲ မေ”

မေ့ဘယ်လက် လက်သူကြွယ်တွင် ချစ်စဖွယ်အစိမ်းရောင် မြ လက်စွပ်လေးအား ရုတ်တရက် ပွတ်သပ်မိရာမှ တွေ့မိသဖြင့် လက်ဝတ် ရတနာများကို မက်မက်မောမော ဘယ်တုန်းကမှ မဝတ်တတ်သည့် ဇနီး သည်အား တအံ့တဩ ကျွန်တော်မေးမိသည်။ စိတ်ထဲကလည်း ဒီ လက်စွပ် မျိုးလေး အရင်က မြင်ဖူးသလိုလို။

“ဪ . . . ကိုသူငယ်ချင်း မမနယ်လီဆီသွားရင်း ကြုံတုန်း ဈေး သိပ်တော်တယ်ပြောလို့ ဝယ်လိုက်တာ ကို။ ပြီးတော့ ဒီလက်စွပ်ကလေး ကို မြင်မြင်ချင်း သိပ်ချစ်လို့ ကိုရဲ့”

“ဘုရားရေ . . . လက်စွပ်ကလေးကို သိပ်ချစ်လို့ ဆိုပါလား”

“နေပါဦး မေရဲ့။ ဘယ်က ဝယ်လာတာလဲ”

“မမနယ်လီအိမ်ရောက်တော့ သူသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်ခေါ် သွားတာနဲ့ အဲဒီမှာ စကားစပ်မိရင်း ဝယ်ဖြစ်တာ ကို။ အဲဒီအမျိုးသမီးက ကိုနဲ့လည်း ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတဲ့။ သူက မေ့ကို ကိုအမျိုးသမီး မှန်းလည်း သိရော အတင်းကို ဖက်လှဲတကင်းနဲ့ ဒီမြလက်စွပ်လေး လည်း ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ ရောင်းပေးလိုက်တာကိုရဲ့”

“ဪ . . . ဟုတ်လား။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ဘယ်သူများလဲ

“အင်း . . . ပဂ္ဂိအေးအောင်တဲ့ ကို။ ကိုနဲ့ တက္ကသိုလ်တုန်းက သိပ် ရင်းနှီးကြတာဆို။ အဲဒါ မမနယ်လီကလည်း ဟုတ်တယ်တဲ့။ ပဂ္ဂိနဲ့ နင့် ယောက်ျားက သိပ်ခင်ကြတာတဲ့”

“သူတို့တိုက်ကြီးကလည်း ဝင်ဒါမီယာမှာ ဟီးနေတာ ကို။ မေတို့ပြန် ခါနီးတော့ သူ့ယောက်ျားလည်း ရောက်လာတယ်။ ဒေါက်တာ အေး အောင်တဲ့ ခပ်ချောချောပဲ။ သူကလည်း ကိုသူငယ်ချင်းပဲတဲ့။ အခုရန်ကုန် တက္ကသိုလ် ပထဝီဌာနမှာ ဌာနမှူးလို့ ပြောတာပဲ။ ပဂ္ဂိက သူ့ ယောက်ျား ပြန်လာတော့ အပြေးအလွှားသွားကြပြီ။ မေ့ကို ကိုအမျိုးသမီး ဖြစ်ကြောင်းပြောပြီး မိတ်ဆက်ပေးတယ်”

“အဲ . . . ဒေါက်တာအေးအောင်ကတော့ မေ့ကိုကြည့်ပြီး ဪ . . . သက်ဦးအမျိုးသမီး ကိုးလို့ပြောပြီး . . . ကို နေကောင်းရဲ့လား။ အခု ဘယ်မှာတာဝန်ထမ်းဆောင်နေလဲ၊ ဘာလဲနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး မေးပါတယ်။ လူကတော့ ရည်ရည်မွန်မွန်နဲ့ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ခန့်ခန့်ချောချောပဲ ကိုရဲ့”

တစ်ခါတွေ့ဖူးရုံဖြင့် ဇနီးသည်မရွေးမေရဲ့ ပဂ္ဂိတို့စုံတွဲကို ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေသည်အား ကျွန်တော် အသာနားထောင်နေမိသည်။ စစ်ဆင်ရေးက ပြန်ရောက်ခါစ လင်မယားချင်း ပြန်တွေ့ရချိန်တွင် ဘာ တွေ့ကိုမှ အငြင်းပွားလိုစိတ်မရှိပါ။ အိမ်ပြန်ရောက်ခါစ စစ်သားတွေ ထုံးစံ အတိုင်း ကိုယ့်ဇနီးမယားအား အနုအရွနဲ့ သမုဒယ စကားလေး တွေများသာ ပြောပြီးနေလိုပါသည်။ အငြင်းမပွားလိုသော်လည်း မေ့ စကားနားထောင်ပြီး ကျွန်တော်ပြီးလိုက်မိပါ၏။

ဪ . . . မေက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းစုံတွဲကို အခုမှ တွေ့ဖူးတာ ကိုး။ ချီးမွမ်းပေမပေါ့။

ဘီအိုစီကောလိပ်ဖွင့်ကာစ ၁၉၆၁ ခုနှစ်ကာလများ။

ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းဘိုကြည်တို့ အညာမှ မလည်မဝယ်ဖြင့် ရန်ကုန်ရောက်လာပြီး တက္ကသိုလ်တက်ကြသည်။ အဆောင်စရိတ် မတတ်နိုင်ကြ၍ ကြည့်မြင်တိုင် အသိဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ မှီခိုနေရင်း ကျောင်းတက်ဖြစ်သည်။ အသိအကျွမ်းနည်းသော အညာသား အတတ် များဖြစ်၍လည်း ဘယ်သာသာတွဲ ယူရမှန်းမသိပဲ ကျောင်းဖွင့်စကာလများမှာ ယောင်ချာချာနှင့် အတန်းတကာ လျှောက် တက်ကြည့်ကြသည်။ နောက်တော့ လူနည်းသည့် ဘာသာတွဲတစ်ခုအား အတူယူဖြစ်သည်။

လူနည်းသည့် ဘာသာတွဲဖြစ်၍ တစ်နှစ်အတွင်းပင် လူချင်းအားလုံး ရင်းနှီးသွားကြသည်။ လက်တွေ့ဘာသာရပ်များလုပ်ရင်း ပိုခင်လာကြ သည်။ သည်တွင် ကိုယ်ခင်မင်ရာ အုပ်စုလေးများ ဖြစ်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ နေ့ကျောင်းသားများအုပ်စုတွင် ကြည့်မြင်တိုင်မှ ကျွန်တော်နှင့် ဘိုကြည်၊ ကျော်ရင်၊ စိုးအောင်တို့ ဖြစ်ပြီး အဆောင်နေ သူများထဲတွင် အေးအောင်၊ ဘိုနီ၊ ဝင်းတင့် တို့ဖြစ်ကြသည်။

ထူးဆန်းသည်က ကျွန်တော်တို့ နေ့ကျောင်းသားများတွင် ကျော်ရင် မှလွဲ၍ ကျန်အညာသားများဖြစ်ပြီး အဆောင်သားသုံးဦးကတော့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှ ဝါးခယ်မသားများဖြစ်ကြကုန်၏။ ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့အုပ်စုလေးအား ထိုစဉ်က သူငယ်ချင်းတစ်စု အတူသွားကြ

ည့်ဖူးကြသည့် ‘ဆဲဗင်းဆာမူရိုင်း’ အမည်ရှိ ဂျပန်ရုပ်ရှင်ကားအား အားကျပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုယ် ကိုယ်တော်တို့ “သူရဲကောင်း ခုနစ် ယောက်” ဟု အမည်ပေးလိုက်ကြသည်။

ရယ်တော့လည်း ရယ်ရပါသည်။ လူတွေကလည်း ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် ငယ်ကြသေး သကိုး။

*

ကျွန်တော်တို့ ဘာသာတွဲတွင် မိန်းကလေးမှာ သုံးလေးငါးဆယ်သာ ရှိသည်။ ထိုသုံးလေး ငါးဆယ်တွင်လည်း နေ့ကျောင်းသူနှင့် အဆောင် နေသူ၊ အသက်နည်းနည်းကြီးသူနှင့် အသက်ငယ် သူဟူ၍ ကွဲပြား ကြကုန်၏။ ကျောင်းသူများနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ကြရာတွင် ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုလေးက အသက်ကြီးသော အစ်မကြီးများအုပ်စုနှင့် သွား၍ အထူး ခင်မင်မိကြသည်။ ထိုအုပ်စုတွင် မမြင့်မြင့်ရွှေ၊ မမြလွင်၊ မသန်းနိုင်၊ မ ကြည်ကြည်ဝင်း၊ မနယ်လီနှင့် မပဂ္ဂီတို့ ပါကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေကား နှစ်ကုန်ခါနီးတွင် တကယ့်မောင်လေးအရင်းအချာများနှင့် အစ်မကြီးများပမာ ဖြစ်သွားကြ ပါလေကုန်၏။

*

ချဉ်သီးနှင့် ဆား အတူထား၊ လျှာဖျားကွန့်မရ ဟူသော မြန်မာ

စကားပုံရှိ၏။

ထိုစကားလာအတိုင်း ပထမနှစ်မှာပင် ဖိုမသဘောတရားအရ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုမှ ရုပ်ဖြောင့်သော ဝင်းတင့်နှင့်အစ်မကြီးအုပ်စုမှ ပဂ္ဂီတို့ အတွဲဖြစ်သွားသည်။ ပဂ္ဂီက နေ့ကျောင်းသူ၊ ဝင်ဒါမီယာမှ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ကျောင်းတက်သူ၊ သူ့မိဘများက စိန်ရွှေပွဲစားများ ဖြစ်၍ ချမ်းသာသည်။ အဝတ်အစားလည်း တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးအောင် ဝတ်နိုင်သည်။ အစ်မကြီးများအုပ်စုတွင် သူက (၁၈) နှစ်ခန့်သာ ရှိ၍ အသက်အငယ်ဆုံး၊ အားလုံးက သူ့ကို အလိုလိုက်ရဆုံး၊ သူနဲ့တွဲသူက နယ်လီ။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး စိန့်ဖလိုမီနာကွန်ဗင့်မိန်းကလေးကျောင်း ထွက်များဖြစ်၍လည်း ခေတ်မီရဲတင်းကြကုန်၏။

အသားအနည်းငယ်ညိုသော်လည်း ဝိုင်းစက်ရွန်းလဲ့သော ညှို့ မျက်လုံးများဖြင့် ညှုတုတု ခရာတာတာ အပြောအဆို အမူအယာများနဲ့ ပဂ္ဂီအား ဘိုနီက မျက်စိကျနေသည်။ ဘိုနီက ထင်ရာမြင်ရာ စွတ်ရွတ် လုပ်ဝံ့သူ ဖြစ်သည်။ ဝင်းတင့်နှင့်တွဲနေသည့်ကြားမှပင် ပဂ္ဂီအား သူဝင် ချည်းကပ်ရာ ဝင်းတင့်ဘေးရောက်ပြီး သူက ပဂ္ဂီ၏ ဒုတိယမြောက် ဇာတ်လိုက်ဘဝ ရောက်သွားသည်။ သူနဲ့ပဂ္ဂီ တွဲဖြစ်တော့ အစ်မကြီးများ က

“ဟဲ့ . . .ကောင်လေးတွေ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်နဲ့ နင်တို့ ကြည့်လုပ်ကြ ဦးနော်။ ပဂ္ဂီလက်ချက် မိသွားဦးမယ်”

ဟု ကျွန်တော်တို့အုပ်စုအား သတိပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပထမနှစ် တွင် ကျွန်တော်တို့အုပ်စုမှ သူရဲကောင်း နှစ်ယောက် ကျဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဒုတိယနှစ် နှစ်စတွင်ပင် ဘိုနီနှင့် ပဂ္ဂီတို့ မပြေမလည်ဖြစ်ကြသည်။
ဖြစ်ရသည့်ကိစ္စက အသေးအမွှား၊ ဘိုနီက မမမြင့်ကို စာကူးပေးလို့တဲ့။
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် စွပ်စွဲကြပြီး လက်တွဲဖြတ်ကြ
သောအခါ စိုးအောင်သည် ပဂ္ဂီ၏ တတိယမြောက် သူရဲကောင်းလေး
ဖြစ်လာသည်။

စိုးအောင်က ကျွန်တော်တို့လို အဆောင်မနေနိုင်သည့်
နေ့ကျောင်းသား၊ အလိုကမ်းနားလမ်းမှာနေသူ ကျွန်တော်တို့ အခြေပြု
ရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် သူ့အိမ်ကလည်း မဝေးလှ။ မိတ္ထီလာနယ်မှ ရန်
ကုန်ရှိ ဦးလေးအိမ်မှာနေရင်း ကျောင်းတက်နေသူဖြစ်သည်။ စစ်သား
လုပ်ရန် စိတ်အားထက်သန်၍ တက္ကသိုလ်အရံတပ်ရင်းလည်း တက်နေ
သည်။ လက်ရေးလက်သားကောင်း၍ အနုပညာစာပေဝါသနာပါသူ
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုတွင် သူနဲ့ ကျွန်တော်က အသက် အငယ်
ဆုံး၊ စိတ်တူကိုယ်တူ ဝါသနာတူမို့ အချစ်ခင်ဆုံး၊ ဘိုနီနဲ့ခွာပြသွားတာ ပ
ဂ္ဂီက ဘိုနီနဲ့ အဆက် ပြတ်သွားပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်း တစ်နေ့ . . .

“မမကို စာကူးပေးမယ်နော် မောင်စိုးအောင်”

ဟု ဇာတ်လမ်းစသည်။ သိပ်မကြာပါ စာလေးငါးခြောက်ခါ ကူးပေး
ပြီးသောအခါ မအူမလည် မောင်လေးစိုးအောင်သည် မမပဂ္ဂီ၏
ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးလေးဘဝ ကျရောက်သွားပါတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် စိုးအောင်၊ ပဂ္ဂီက အသဲစား ဘုရင်မနော်။ မင်း
သတိထား”

ဟု ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက သတိပေးကြသည်။ ဆေးမိနေသူပမ

ရီဝေမှုန်မှိုင်းသော မျက်နှာဖြင့် စိုးအောင်က ဘာမှပြန်မပြော တုံ့ကို
ဘာဝေ။

ဤသို့ဖြင့် ဒုတိယနှစ် နှစ်စမှာပင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှ တတိယ
မြောက် သူရဲကောင်း တစ်ယောက် ကျဆုံးသွားခဲ့ပြန်ပါသည်။

ဒုတိယနှစ်တွင် ပဂ္ဂီနှင့်တွဲနေသည့် မနယ်လီတစ်ယောက်
ရုတ်တရက် ကြည်းတပ်မှ တပ်မတော်အရာရှိတစ်ဦးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျ
သွားပြီး ကျောင်းကထွက်သွားသည်။ မနယ်လီမရှိတော့သည့်
နောက်တွင် ပဂ္ဂီ၏ လှုပ်ရှားမှုများက ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာ၏။ သူထိန်းမည့်
သူလည်း မရှိတော့ စိုးအောင်နဲ့ပဂ္ဂီ တွဲတာလည်း မတွေ့တော့။
အမြဲတမ်း ရီဝေသောမျက်နှာ မသပ်မရပ် အဝတ်အစားဖြင့် စိုးအောင်
ကျောင်းတက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းပျက်လာတတ်သည်။ ပဂ္ဂီ
တစ်ယောက်ကတော့ ပြည်လမ်း လိပ်ခုံးဘက်သွားပြီး ကျက်စားနေ
ပြန်သည်။ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးလေး စိုးအောင်သာ ယောက်ျားချာဖြင့်
ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်တည်းရယ် ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့အုပ်စု
ကလေးကတော့ ...

“စိုးအောင်တော့ သွားပြန်ပြီကွာ။ ကျန်တဲ့လူတွေ မကျဆုံးစေရဘူး
ဟေ့”

ဟု စုပေါင်းကြွေးကြော်ကြသည်။ တစ်ခါမှ ဘာမှဝင်ပြီး မပြောခဲ့ဖူး
သော စာဂျုပိုး အေးအောင်ကတော့ ...

“တောက် ... ဒီပဂ္ဂီဟာ အလကားဟာမပါကွာ” ဟု ဆို၏။

အစ်မကြီးများအုပ်စုမှ တည်ကြည်သော မသက်သက်နိုင်နဲ့ မမြဲမြံ
လွင်တို့ကလည်း ...

“ကောင်လေးတွေ ပဂ္ဂိုလက်ချက်မိမယ်နော်။ သက်ဦးနဲ့ အေးအောင် နင်တို့နှစ်ယောက် လည်း ကောင်းကောင်း သတိထား”

ဟု ထပ်ပြီး သတိပေးကြသည်။

ပဂ္ဂိုက ငယ်ရွယ်ချောမောသော ယောက်ျားလေးများ၊ စာတော်သူများ အား သဘာကျတတ် ကြောင်း သူတို့မိန်းကလေးချင်း ပိုသိကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုတွင် ပဂ္ဂို၏လက်ချက်မှ လွတ်ကင်းနေသူများ အနက်မှ ဘိုကြည်မှာ ချစ်တီးကုလားရုပ်၊ ကျော်ရင်က အာလာဒင် ဇာတ်ကားထဲမှ မီးခွက်စောင့်ဘီလူးရုပ်၊ ဒါကြောင့် ပဂ္ဂို သဘောကျဖွယ် မရှိ။ သို့ရာတွင် စာအလွန်တော်ပြီး ဖြူဖွေးသန့်ပြန့်သော ရုပ်ရည်ရှိသည့် အေးအောင်နှင့် အသက်ငယ်သော ကျွန်တော့်ကိုတော့ အစ်မကြီးများက သိပ်စိတ်မချရှာကြ။

ကျွန်တော်တို့ သူရဲကောင်းလေးများကလည်း ပဂ္ဂိုအတွက် ပန်းဆက် သည့် ဗျတ္တဘဝ မကျ ရောက်အောင် အတော်ကြိုးစားနေရပါသည်။ ဖို-မ သဘာဝဆိုသည်က လွန်ဆန်၍ မရသည့် သဘာဝတရား၊ ဒါတင်မက ပဂ္ဂို၏ အညုအခရာ အတာများကလည်း စွဲမက်စရာကောင်းလှသည်ဟု ကျဆုံးသွားသူ သူရဲကောင်းများဆီက ကြားသိရပါသည်။

သည်သို့နှင့် ဒုတိယနှစ်က တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးရန် နီးလာသည်။ စိုးအောင် ကျောင်းပျက် ရက်များ၍ တစ်ရက်တွင် စိတ်ပူစွာဖြင့် သူ့အိမ်သို့ ကျွန်တော်လိုက်သွားသည်။ စာမေးပွဲကြီး နီးပြီ။ ကျောင်းပျက်၍ မဖြစ်။ စိုးအောင်နှင့် တွေ့ရာ သူက ရင်ဖွင့်သည်။

“မမပဂ္ဂိုနှင့် ငါ မျက်နှာချင်းမဆိုင်တော့ဘူး သူငယ်ချင်း။ တကယ်တော့ သိလျက်နဲ့ ဝိပါက် ကြမ္မာငင်တာပါကွာ။ ကိုဝင်းတင့်တို့။ ကိုဘိုနီတို့နဲ့ ဖြစ်ပြီးသားဟာကို သူ့စက်ကွင်းက ငါမလွတ်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။

ငါရက်တယ် သူငယ်ချင်း။ ခုတော့ ငါ့ကိုပစ်ပြီး လိပ်ခုံးဘက်သွားပြီး သူ အသစ်ရှာနေ တယ်လေ။ သူ့ကို မတွေ့ချင်တော့လို့ ကျောင်းမတက် တော့တာ”

“မင်း ကျောင်းမတက်တော့ရင် စာမေးပွဲကျမှာပေါ့ ဟေ့ကောင်ရ ရူး မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ သူ့ သွားယုံတာကိုး”

“မင်းပြောလည်း ခံရမှာပဲ သူငယ်ချင်း။ သူက ငါနဲ့တွေ့တော့ မောင့် ကို အချစ်ဆုံးတဲ့။ ငါ့ကို အချစ်ဆုံးဆိုတာ ယုံအောင်ဆိုပြီး သူ အင်မတန် မြတ်နိုးတယ်ဆိုတဲ့ သူ့မြလက်စွပ်လေးကိုတောင် ငါ ချွတ်ပေးတာကွ။ ငါ မင်းတို့ကို ဖွင့်မပြောရဲလို့ ဟောဒါလေးပဲ”

စိုးအောင်က သူ့လက်သန်းမှာ ဝတ်ထားသည့် ချစ်စဖွယ် မြလက်စွပ် လေးအား ပြသည်။

“ကဲ . . .ဒါတွေထား။ သူငယ်ချင်း မင်းကျောင်းမှန်မှန်တက်ပါကွာ။ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးတွေ ထဲက ကြိုးစားပြီး ကျောင်းထားပေးနေတဲ့ မင်း မိဘတွေကို မသနားဘူးလား။ စာမေးပွဲကြီးတော့ ကြိုးစားဖြေပါဦး”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် စိုးအောင် တွေသွားသည်။ အလေးအနက် စဉ်းစားသွားပုံရ၏။ များမကြာမီမှာပင် ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းများ အားလုံး ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျူမှုကြောင့် သူ့ကျောင်းပြန်တက်သည်။ စာမေးပွဲကြီးလည်း ဖြေပါသည်။ အောင်စာရင်းများထွက်တော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး စာမေးပွဲအောင်သည်။ စိုးအောင်လည်း အောင် ပါသည်။ ဥပစာတော့ အောင်သွားကြပြီပေါ့။

၁၉၆၃-၆၄ ပညာသင်နှစ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဘီအေ ပထမနှစ်တက်
တော့ စိုးအောင် ကျောင်းပြန်မတက်တော့ပါ။ အရေးပေါ် ဗိုလ်သင်တန်း
ဝင်ဖြေပြီး တပ်မတော်ထဲ ဝင်သွားပါသည်။ မှော်ဘီ
ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း သတင်းပို့မည့်နေ့က ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာ
ရင်း သူတပ်ထဲဝင် တော့မည့်အကြောင်းပြောကာ အကူအညီတစ်ခု
တောင်းသည်။

“ကဲ . . . သူငယ်ချင်း ငါတော့ ငါဝါသနာပါရာ တပ်ထဲသွားပြီ။ မမပ
ဂ္ဂိုကို ဒီလက်စွပ်လေး ပြန်ပေးပေးပါကွာ။ အနာရွတ်မြင်ရင် မဟော်ကို
သတိရတဲ့ ကေးဝဋ်ပုဏ္ဏားလိုဖြစ်နေလို့ ဒါလေး တစ်ခုတောင်းသည်။

သူ၏ ညှိုးလျမှုန်ရီနေသည့် မျက်နှာကိုမြင်ရချိန်တွင် ကျွန်တော်များ
စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး သူလက်စွပ်လေးအား ယူထားလိုက်၏။
စိုးအောင်ဆိုသည့်ကောင်က အင်မတန် အစွဲအလန်းကြီးသည့်ကောင်၊
အစွဲကျွတ်ဖို့ လွယ်သူမဟုတ်၊ သို့ဖြစ်၍ သူ့ဆန္ဒအား ဖြည့်ဆည်းပေးရန်
ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

*

စိုးအောင်၏ မြလက်စွပ်လေးအား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပဂ္ဂိုထံ သွား
ပေးခဲ့ပါသည်။ ဘီအိုစီ ကောလိပ်၏ တစ်ခုသောညနေခင်း ပုဂံလမ်း
ဘေးရှိ တက္ကသိုလ်ရေကူးကန်အနီးတွင် ဖြစ်သည်။ မြလက်စွပ်လေး ပြန်
ပေးချိန်တွင် ကျွန်တော်က . . .

“စိုးအောင်က မပဂ္ဂီကို ပြန်ပေးပေးပါလို့ မှာခဲ့လို့ဗျာ”

“အခု သူကောဟင်”

ပဂ္ဂီက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် မေးသည်။ လက်စွပ်ကလေးကိုမူ မယူသေး။

“စစ်ထဲ ဝင်သွားပြီဗျ”

ကျွန်တော် စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ဖြေသည်။

“ဪ . . . သူ တကယ် စစ်ထဲဝင်သွားပြီပေါ့နော်”

ပဂ္ဂီက သူ့မျက်တောင်ကော့ကြီးများအား ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း မျက်ရည်ကြည်များလဲ၍ လာသည်။

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ”

ကျွန်တော်က ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ဖြင့် ထပ်ဖြေ၏။

“ကိုစိုးကြောင့် ကိုသက်လည်း ပဂ္ဂီကို စိတ်ဆိုးနေပြီလား မသိဘူး”

“ဘာဆိုလို့လဲဗျ။ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စနဲ့ ခင်ဗျားတို့ပဲ။ ကျုပ်က ကျုပ်သူငယ်ချင်း ကျုပ် ကူညီတာ။ ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ ရော့ ခင်ဗျား လက်စွပ်”

ကျွန်တော်က မကျေမနပ်နှင့် စိုးအောင်ပေးခဲ့သည့် လက်စွပ်လေးအား ပဂ္ဂီ၏ မော်တော်ကားထဲ ပစ်ထည့်ရင်း လှည့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ‘အတော်ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ မိန်းမ’ ဟုလည်း ပဂ္ဂီအား လူငယ်ပီပီ စိတ်ဆိုးမိပါသည်။

“မောင်လေး . . . မောင်လေး၊ ကိုသက်ဦး နေပါဦး”

ဟု ပဂ္ဂီက ခေါ်သည်ကိုတောင် လှည့်မကြည့်မိတော့။ ဘီအိုစီကော

လိပ်ဘက် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ပဂ္ဂိဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သူရဲကောင်းတွေအား တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေအောင် ခြွေနေသည့်ပန်းစားဘီလူးမမဟုတ်လား။ သူတို့ ဝေးဝေးရှောင်မှ။

ဝေးဝေးရှောင်ချင်ပါသည်ဆိုမှ ပဂ္ဂိက စိုးအောင်စစ်ထဲဝင်သွားရသည့်အကြောင်းတွေ ကျွန်တော့်ကို မကြာမကြာ လာမေးသည်။ ဒါကို ဘေးက အစ်မကြီးများက အထင်လွဲကြသည်ထင်။

“ဟဲ့ . . . သက်ဦး၊ မင်း ပဂ္ဂိကိုတော့ သွားပြီး မစလိုက်နဲ့နော်။ ဒီကလေးမက လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်”

ဟုသတိပေးသည်။ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ဖြင့် ကျွန်တော် ကျောင်းတက်နေရကြောင်း သူတို့သိပါသည်။ သတိပေးဖော်ရသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သူရဲကောင်းအုပ်စု တခြားသူတွေက ဘာမှသိပ်မပြော ကြသော်လည်း ဥပစာတန်းတွင် အမှတ်ကောင်း၍ ဂုဏ်ထူးတက်နေသည့် အေးအောင်ကတော့ . .

“ဟင်း . . . တောက်၊ ဒီပဂ္ဂိဆိုတဲ့ မိန်းမက သူ့ကိုယ်သူ ဟုတ်လှပြီထင်ပြီး တို့တစ်တွေကို ဒုက္ခပေးနေတာကွ၊ တို့သူငယ်ချင်းတွေကို ကြက်ကလေး ကြက်မကြီး လှည့်စားသလို လှည့်စားနေတဲ့ မိန်းမ၊ မင်းတို့ ဝေးဝေးရှောင်ကြ ငါတော့ မျက်နှာများလွန်းလို့ မုန်းတယ်။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့် တောင်မကြည့်ချင်ဘူးဟေ့”

ဟု ခါးခါးသီးသီး ဆိုသည်။

အေးအောင်က လူအေး၊ လူရိုး။ စာကြိုးစားဖို့ကလွဲပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ

ဘာမှရှိတာမဟုတ်။ အခုလည်း တကယ်ခံစား၍ ပြောတာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ အေးအောင်ကိုတော့ ကျွန်တော် ယုံပါသည်။ ဒီကောင်က ပညာရေး ရည်မှန်းချက်ကြီးမားသည်။ စာအလွန်တတ်ချင်ပြီး ဘွဲ့တွေ တစ်သီကြီး ရချင်သည့်ကောင်။

သည်သို့ဖြင့်ပင် တတိယနှစ်ကုန်ဆုံး၍ အဓိတက္ကသိုလ်ကြီးပိတ်ချိန်ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဘိုကြည်တို့ နောက်ဆုံးနှစ် မတက်ဖြစ်တော့ ရန်ကုန်မှာပင် မူလတန်းပြဆရာဝင်လုပ်ရင်း လုပ်သားကောလိပ်ပြောင်းတက်ကြသည်။ ပင်မတက္ကသိုလ်မှ သူငယ်ချင်းများနှင့် အဆက်ပြတ်သွားသည်။ ဘွဲ့ရပြီးချိန်တွင်တော့ စိုးအောင်လမ်းစဉ်လိုက်ရင်း တပ်မတော်ထဲ ဝင်လိုက်ကြသည်။ အာလာဒင်ကျော်ရင်တစ်ယောက်သာ ဘီအီးဒီ တက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မသက်သက်နိုင်၊ မမြင့်မြင့်ရွှေ၊ မမြမြလွင်၊ မသန်းနိုင်၊ မကြည်ကြည်ဝင်းတို့လည်း ဘီအီးဒီတက်သူတက်၊ အဓိတက္ကသိုလ်တွင်ပင် နည်းပြဆရာ ဝင်လုပ်သူလုပ်ဖြင့် ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ဘိုနီ နှင့် ဝင်းတင့်တို့ကတော့ ကုန်သွယ်ရေးဝန်ထမ်းများ ဖြစ်သွားကြသည်။ အေးအောင်ကတော့ ဂုဏ်ထူးတန်းမှသည် မဟာဝိဇ္ဇာဆက်တက်သည်။

ဪ . . .လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲလေ။ တွေ့ကြုံဆုံကွဲ ဖြစ်မြဲဓမ္မတာပေါ့။

အချိန်တန် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြစမြဲပါပဲ။

*

တပ်ထဲရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် မော်လမြိုင်မှာ မေနွင့် ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျသည်။ တာဝန်အရ ကော့ကရိတ်ဘက်ရောက်သွားသည်။ ကော့ကရိတ်တပ်တွင် တာဝန်ကျနေသည့် တပ်မှူးက မနယ်လီ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်နေသည်။ ကော့ကရိတ်တပ်သို့ သွားသတင်းပို့ရင်း မနယ်လီနှင့် တွေ့ရာ . . .

“ဟဲ့ . . . အောင်မလေး ငသက်ရယ်။ နင်လည်း စိုးအောင်နောက် လိုက်လာတာပေါ့လေ။ စိုးအောင်လည်း မော်လမြိုင်မှာပဲ။ နင် တွေ့ခဲ့ သေးလား?”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဘိုကြည်နဲ့အတူဝင် တာ။ စိုးအောင်နဲ့လည်း မော်လမြိုင်မှာ တွေ့ပါတယ်”

“ကိုလတ်ရေ ဒါနယ်လီသူငယ်ချင်း သက်ဦး။ ကော်လိပ်မှာတုန်းက အတူတူတွေ။ သူလည်း စိုးအောင်လိုပေါ့ သိပ်ခင်ကြတာ”

မနယ်လီခင်ပွန်း တပ်မှူးက တည်ကြည်ရင့်ကျက်စွာပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်၍ အသိအမှတ်ပြု သည်။

“စိုးအောင်က ကျွန်တော် မအူမလည်နဲ့ မိန်းမရတော့လိုတာတွေ အကုန်ဝိုင်းလုပ်ပေးတယ်”

“ပြောပါဦး”

“မေနဲ့ မော်လမြိုင်မှာ ရုံးတက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးတော့ စိုးအောင်က သက်သေလေ”

“ဪ . . .နင့်အမျိုးသမီးက မေတဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါထား မပဂ္ဂီရော ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဘယ်သူရမှာလဲ။ စိုးအောင်နဲ့ နင်တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းကြီး မဟာဝိဇ္ဇာ အေးအောင်နဲ့ပါတော်”

“ဗျာ . . .အေးအောင်နဲ့ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် အလန့်တကြား မေးမိသည်။

“ဟုတ်ပါတော် တို့တောင် ရန်ကုန်ရောက်နေတုန်း ကြိုတာနဲ့ အင်းလျားလိတ်က သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို သွားခဲ့ပါသေးတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မနယ်လီရယ်။ အေးအောင်က အစကတော့ မပုဂ္ဂိုကို ကြည့်မရဘူး။ မကြည့်ချင်ဘူး၊ မုန်းတယ်ဆို”

“ဟဲ့ . . .မကြည့်ချင်တာတွေ၊ မုန်းတာတွေ ကုန်သွားတော့ ချစ်သွား လို့ဖြစ်မှာပေါ့ဟဲ့။ အလကားပြောတာပါဟယ် နင်တို့ကျောင်းက ထွက် သွားပြီးတော့ ပုဂ္ဂိုလည်း ငြိမ်သွားရှာပါတယ်။ ကျောင်းမှာ နင်တို့အုပ်စု ထဲက အေးအောင်ပဲ ကျန်တယ်လေ။ သူက စာတော်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ မဟာဝိဇ္ဇာတက်နေတုန်း သူ့အိမ်က ဗြုန်းဆို ရေဘေး၊ လေဘေးနဲ့ ဒုက္ခရောက်သွားတော့ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ ခက်နေတာပေါ့။ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းမို့ ပုဂ္ဂိုက အတင်းဝင်ကူညီလိုက်တာနဲ့ သူတို့ချင်း ပိုရင်းနှီးသွားကြပြီး မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားကြတာ မောင်သက် ဦးရေ သိပြီလား”

မနယ်လီက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမှ ကျွန်တော်က သိရပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်မှာတော့ ငိုအရအခက် ရယ်ရအခက်။ ကျွန်တော် တို့အုပ်စုမှ နောက်ထပ်သူရဲကောင်းတစ်ဦး ကျဆုံးသွားလေပြီလား။ သို့မဟုတ် ထိုကျွန်တော်တို့၏ ဦးတည်ရန်သူအား ထိုနောက်ဆုံးကျန်ခဲ့ သည့် သူရဲကောင်း အေးအောင်က အပြီးအပိုင် သုတ်သင်ချေမှုန်းလိုက် နိုင်သည်လားဆိုသည်ကို ခွဲခွဲခြားခြား မပြောနိုင်ပါ။

ချမ်းမြသာစည်လေဆိပ်မှ စစ်ကိုင်းကိုပြန်ထွက်တော့ ကားရှေ့ခန်းမှ အတူထိုင်ရင်း မေ့ လက်ကို ကျွန်တော်ကိုင်မြဲကိုင်ထားခဲ့ပါသည်။ အနှစ် သုံးဆယ်စာ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် အောက်မေ့ဖွယ်များအား စဉ်းစား နေမိသဖြင့် မေ့အား ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စကားမပြောမိ။

“ငြိမ်လှချည်လား ကို။ စကားလေး ဘာလေး ပြောပါဦး။ ဘာတွေ စ ဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဪ . . . အင်း မေ့ပုဂ္ဂိုတို့ တွေ့လာတာ သွားစဉ်းစားမိလို့ပါ။ အခု မေ့ ဝယ်လာတဲ့ လက်စွပ်လေးကလည်း ကျောင်းသူဘဝကတည်းက သူ ဝတ်နေတဲ့ လက်စွပ်ကလေး မေ့ရဲ့”

“ဟင် . . . ကိုက သိနေလို့လား”

မေ့က အံ့သြဟန်ဖြင့် မေး၏။

“အင်း . . . မြင်ဖူးထားလို့ သိနေတာပါ”

“ဪ . . . သူပြောလိုက်တာ တစ်ခုကျန်နေသေးတယ်။ မေ့တို့ လက်ထပ်တုန်းက သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးပေးတဲ့ ကိုစိုးအောင် လည်း သူ့သူငယ်ချင်းပဲတဲ့။ ကိုလိုပဲ သိပ်ခင်တာတဲ့။ အဲဒါ တပ်ထဲမှာ ကြုံ ရင်၊ ဆုံရင်လည်း သူကနှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်း ပြောပေးပါတဲ့ ကို”

“ဪ . . . သူက စိုးအောင်ကို သတိရနေသေးတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကို။ မေ့ကို သိလားလို့လည်း မေးသေးတယ်။ မေ့တို့

လက်ထပ်တုန်းက လူဖျိုရုံ လာလုပ်ပေးလို့ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့
လို့ ပြန်ပြောခဲ့တယ်”

“မပုဂ္ဂို ကြည့်ရတာတော့ ကျောင်းဆရာကတော်သာပြောတယ် ခပ်
ပျော်ပျော်ပဲ။ ကားတစ်စီးနဲ့ သွားလာလှုပ်ရှားနေတာ။ အရွယ်ကလည်း မ
ကျဘူး။ တင်တုန်း”

မေ့စကားမဆုံးမီ ကျွန်တော်တို့ကားလေးက အမရပူရ တောင်သမန်
အင်းစပ်ကို ရောက်လာပါသည်။ အင်းထဲတွင် ကျွဲအုပ်တစ်အုပ်က ညွှံ့လူး
နေသည်။

“အဲ . . . သူ့မိဘရဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်း စိန်ရွှေအရောင်းအဝယ်ကို
တော့ သူလုပ်နေတုန်းပဲ ကို။ မေနဲ့ စကားပြောနေတုန်းတောင် သူ
မိတ်ဆွေ ရတနာကုန်သည်လေးတွေ လာကြသေးတယ်။ ချောချောငယ်
ငယ် ယောက်ျားလေးတွေပါပဲ”

ကျွန်တော်တို့ကားလေးက စစ်ကိုင်းတံတားကြီးကို ဖြတ်သည်။
ဧရာဝတီမြစ်တွင်း သောင်စပ်မှာတော့ ဟင်္သာတစ်အုပ်ကို အမှတ်မထင်
သွားမြင်မိ၏။ ဪ . . . မြစ်ထဲမှာ ဟင်္သာတွေ ပျော်နေပါလား။

“သူ့ယောက်ျားကိုလည်း အလုပ်ကထွက်ခိုင်းနေတာ ကြာပြီ။ သူ
ယောက်ျားက မထွက်လို့ သူက ပူညံ့ပူညံ့လုပ်နေသတဲ့။ သူ့ယောက်ျား
လခ တစ်လစာက သူတစ်ရက်ရှာစရာတောင် မရှိဘူးတဲ့။ သူပြောတာ
အဲဒါကြောင့် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေနဲ့ အမြဲသွားလာနေတာလို့လည်း
ပြောတယ်”

ကျွန်တော့်နားထဲမှာ မေ့စကားများကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်
ချက်နဲ့ ကားကလေးက စစ်ကိုင်းမြို့တွင်းသို့ စဝင်သည်။ စစ်ကိုင်း
တောင်ရိုးဘက်သို့ ကြွနေသည့် ရဟန်းတော်လေးငါးပါးအား မြို့အဝင်

တွင် လှမ်းမြင်ရပြန်၏။ ထိုစဉ် . . .

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ဘဝ သင်္ကန်းစည်းခဲ့စဉ်က သင်ခဲ့ရသည့် စာတစ်ပုဒ်အား သွားပြီးသတိရ မိပါသည်။

ဟိ- ကျွဲကား၊ ပင်-ညွှံ့ရှိမှသာလျှင်၊ ရမတိ- မွေ့လျော်၏။

ဟင်-ဟင်္သာကား၊ ပေါက်-ရေကန်ရှိမှသာလျှင်၊ ရမတိ-မွေ့လျော်၏။

ထိ-မိန်းမကား၊ ပု-ယောက်ျားရှိမှသာလျှင်၊ ရမတိ-မွေ့လျော်၏။

အထက်ပါစာပိုဒ်လေးအား စိတ်ထဲမှ ရွတ်မိရင်း-

ပဏ္ဍိတစ်ယောက် ငယ်ကျင့်တွေဖျောက်ပြီး ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းမိပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှ ဆုတောင်းကိုတော့ ဘေးမှ ထိုင်လိုက်လာသည့် ချစ်ဇနီးမေ သိချင်မှ သိပါလေမည်။ သိစရာလည်း မလိုဟု ထင်ပါ သည်။ ရှိပါစေတော့။

ဪ . . . မိန်းမဟူဘိ ထိုကုက္ကိကား . . .။

၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ မေလထုတ် မြို့တော်မဂ္ဂဇင်း

*

ဖြည့်စွက်ဖော်ပြချက်

ဝတ္ထုတိုလေးမှာ အထက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။ အဓိကဇာတ်လိုက်စိုးအောင်နှင့် ဘိုကြည် တို့မှလွဲပြီး ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးမှာ အသက်

ထင်ရှားရှိနေကြဆဲ ဖြစ်ပါသဖြင့် ကျန်အမည်များကိုတော့ အားလုံး
လိုလို အမည်လွှဲများနှင့် ရေးလိုက်ရပါသည်ခင်ဗျား။

*